

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 61/15

Luxemburg, 4 iunie 2015

Hotărârea în cauza C-579/13
P și S/Commissie Sociale Zekerheid Breda,
College van Burgemeester en Wethouders
van de gemeente Amstelveen

Statele membre pot obliga resortisanții țărilor terțe rezidenți pe termen lung să promoveze un examen de integrare civică

Cu toate acestea, modalitățile de aplicare a acestei obligații nu trebuie să pună în pericol realizarea obiectivelor directivei privind rezidenții pe termen lung

O directivă a Uniunii¹ prevede că statele membre acordă statutul de rezident pe termen lung resortisanților țărilor terțe care au avut reședința legală și fără întrerupere pe teritoriul lor timp de cinci ani înainte de a depune cererea.

P și S sunt resortisante ale unor țări terțe care, de la 14 noiembrie 2008 și, respectiv, de la 8 iunie 2007, sunt titulare de permise de ședere de rezident pe termen lung în Țările de Jos, aceste permise fiindu-le acordate în temeiul directivei. În conformitate cu dreptul olandez, ele sunt supuse unei obligații de a promova un examen de integrare civică într-un termen stabilit sub sancțiunea aplicării unei amenzi, pentru a demonstra dobândirea de aptitudini de limbă neerlandeză, în scris și oral, precum și o cunoaștere suficientă a societății olandeze. Dacă examenul nu este promovat în acest termen, se stabilește un nou termen, cuantumul amenzii fiind de fiecare dată majorat.

P și S au formulat acțiuni împotriva deciziilor prin care erau obligate să promoveze acest examen. Centrale Raad van Beroep (Tribunalul central de contencios administrativ, Țările de Jos), sesizat cu litigiul în apel, exprimă îndoieli în privința conformității obligației de integrare civică în raport cu directiva. În special, acesta solicită Curții de Justiție să se pronunțe asupra aspectului dacă, după acordarea statutului de rezident pe termen lung, statele membre pot să pună condiții de integrare sub forma unui examen de integrare civică, sancționat printr-un sistem de amenzi.

Prin hotărârea de astăzi, Curtea declară că directiva nu se opune impunerii obligației de a promova un examen de integrare civică, cu condiția însă ca modalitățile de aplicare a unei astfel de obligații să nu fie susceptibile să pună în pericol realizarea obiectivelor directivei.

Mai întâi, Curtea constată că promovarea examenului în discuție nu este o condiție pentru a obține, nici pentru a conserva statutul de rezident pe termen lung, ci atrage doar aplicarea unei amenzi². În plus, Curtea arată importanța acordată de legiuitorul Uniunii măsurilor de integrare. În această privință, Curtea constată că directiva nu impune, nici nu interzice statelor membre să solicite resortisanților țărilor terțe să îndeplinească condiții de integrare după obținerea statutului de rezident pe termen lung.

În ceea ce privește principiul egalității de tratament, Curtea declară că situația resortisanților țărilor terțe nu este comparabilă cu cea a resortisanților naționali în ceea ce privește utilitatea unor măsuri de integrare precum dobândirea unei cunoașteri atât a limbii, cât și a societății țării. În consecință, faptul că obligația de integrare civică în discuție nu este impusă resortisanților naționali

¹ Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung (JO 2004, L 16, p. 44, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 225).

² Întrebările adresate de instanța de trimitere privesc doar resortisanții țărilor terțe care aveau reședința legală în Țările de Jos la data intrării în vigoare a legii în discuție, și anume la 1 ianuarie 2007, și care solicitaseră statutul de rezident pe termen lung în perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2007 și 1 ianuarie 2010.

nu încalcă dreptul resortisanților țărilor terțe rezidenți pe termen lung la egalitate de tratament cu resortisanții naționali.

Pe de altă parte, este incontestabil că dobândirea unei cunoașteri atât a limbii, cât și a societății statului membru gazdă favorizează interacțiunea și dezvoltarea de raporturi sociale între resortisanții naționali și resortisanții țărilor terțe și facilitează accesul acestora din urmă la piața muncii și la formarea profesională.

Cu toate acestea, modalitățile de punere în aplicare a obligației de integrare civică nu trebuie să pună în pericol realizarea obiectivelor directivei. În această privință, Curtea apreciază că trebuie să se țină seama, în special, de nivelul de cunoștințe necesar pentru a promova examenul, de accesul la cursuri și la materialul necesar pentru a pregăti examenul, de cuantumul taxelor de înscriere sau chiar de circumstanțe individuale particulare, precum vârsta, alfabetizarea sau nivelul de educație.

În sfârșit, în ceea ce privește amenda, Curtea remarcă faptul că cuantumul maxim al acesteia atinge un nivel relativ ridicat, respectiv 1 000 de euro, și că această amendă poate fi aplicată de fiecare dată când termenele stabilite pentru promovarea examenului de integrare civică se împlinesc fără ca acest examen să fie promovat, iar aceasta fără nicio limită, până când resortisantul țării terțe vizat promovează examenul menționat.

Pe de altă parte, taxele de înscriere pentru susținerea examenului, precum și cheltuielile de pregătire a acestuia sunt în sarcina resortisanților țărilor terțe în cauză. În ceea ce privește, în special, taxele de înscriere, Curtea arată că, potrivit guvernului olandez, cuantumul acestor taxe se ridică la 230 de euro, resortisanții țărilor terțe în cauză trebuind să le achite, în cursul termenului stabilit, de fiecare dată când se prezintă la examenul de integrare civică. În asemenea condiții, a căror verificare revine instanței naționale, plata unei amenzi, pe lângă plata cheltuielilor referitoare la examene, poate să pună în pericol realizarea obiectivelor urmărite prin directivă și, prin urmare, să o lipsească pe aceasta de efectul său util.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708